

Скритата история на стих четиридесети — номер тридесет и две

Езекиил, глава тринадесета

Jeff Pippenger

2026-10-02

Предупредителната вест в книгата на Езекиил е „знамението на обсадата“. Когато обсадата започна, съпругата на Езекиил умря и на Езекиил бе заповядано да не оплаква смъртта ѝ. Нейната смърт, съпроводена от липсата на неговото оплакване за нея, символизираше обсадата и приближаващото разрушение на Йерусалим. Неговите действия и нейната смърт представляват предупредително знамение, предобразяващо бъдещо предупредително знамение, посочено от Исус като „мерзостта на запустението“.

И тъй, когато видите мерзостта на запустението, за която е говорил пророк Даниил, застанала на свято място — който чете, нека разбира — Матей 24:15.

Когато римските знамена бяха поставени вътре в пределите на храма, християните в Ерусалим трябваше да побягнат от града. Двамата свидетели на знака за разрушението на Ерусалим подчертават сериозността на това да се разпознае „знакът“ преди обсадата, а вдъхновението по-нататък посочва, че тези двама свидетели намират своето „по-пряко приложение“ в последните дни. Говорейки за Христовото предупреждение относно разрушението на Ерусалим във връзка с това, че Езекиил и Йоан се намират във видение за храм, сестра Уайт написа:

„Макар че тези пророчества получиха частично изпълнение при разрушаването на Ерусалим, те имат по-пряко приложение към последните дни.“

„Стоим на прага на велики и тържествени събития. Пророчеството бързо се изпълнява. Господ е пред вратата. Скоро пред нас ще се открие период, изпълнен с поразителен интерес за всички живи. Споровете от миналото ще бъдат възобновени; ще възникнат нови спорове. Сцените, които ще се разиграят в нашия свят, още дори не са сънвани.“
Свидетелства, том 5, 753.

В четвъртата глава на Езекиил бе наредено да изиграе притча, която подчертаваше „знака на обсадата“. Езекиил изигра притча пет пъти в книгата си, но неговите братя отказаха да я видят. Езекиил говори пет пъти на своите братя, а те отказаха да чуят. Неговите изиграни притчи и вести онагледяват петорен клас неразумни девици, които отказват да приемат увеличението на „знанието“, свързано с неговите притчи и думи. Тези думи и притчи бяха пряко свързани с разрушаването на Ерусалим, което има „по-пряко приложение към последните дни“.

И ти, сине човешки, вземи си една тухла, постави я пред себе си и начертай върху нея града, именно Ерусалим; и обсади го, и съгради против него укрепление, и насапи

против него могила; разположи също против него стан и постави против него наоколо стенобойни оръдия. Освен това вземи си железен тиган и го постави като желязна стена между себе си и града; и обърни лицето си против него, и той ще бъде обсаден, и ти ще го обсаждаш. Това ще бъде знамение за Израилевия дом.

Легни и ти на лявата си страна и възложи върху нея беззаконието на Израилевия дом; според броя на дните, през които ще лежиш на нея, ще носиш тяхното беззаконие. Защото Аз положих върху теб годините на тяхното беззаконие според броя на дните — триста и деветдесет дни; така ще носиш беззаконието на Израилевия дом. А когато ги изпълниш, легни отново на дясната си страна и ще носиш беззаконието на Юдовия дом четиридесет дни; за всяка година ти определих по един ден. И тъй, обърни лицето си към обсадата на Йерусалим, и мишцата ти нека бъде оголена, и пророкувай против него. И ето, Аз ще положа върху теб въжета, и няма да се обръщаш от едната си страна на другата, докато не свършиш дните на обсадата си. Езекиил 4:1–8.

Знак

Думата „знамение“ се среща девет пъти в книгата на Езекиил. В четвърта глава обсадата на Йерусалим е „знамение“ за Израилевия дом. В дванадесета глава Езекиил отново е „знамение“, посочващо обсадата и разрушението на Йерусалим.

Сине човешки, ти живееш всред бунтовен дом, които имат очи да виждат, а не виждат; имат уши да чуват, а не чуват; защото са бунтовен дом. Затова ти, сине човешки, пригответи си вещи за преселване и се пресели денем пред очите им; и ще се преселиш от мястото си на друго място пред очите им: може би ще разсъдят, макар че са бунтовен дом. После ще изнесеш вещите си денем пред очите им като вещи за преселване; а вечер ще излезеш пред очите им, както излизат ония, които отиват в плен. Пробий стената пред очите им и изнеси през нея. Пред очите им ще ги носиш на рамо и ще ги изнесеш по здрач; ще покриеш лицето си, за да не виждаш земята; защото Аз те поставих за знамение на Израилевия дом. Езекиил 12:2–6.

Когато бунтовният дом видя разиграната притча, той не разбра какво означава тя, затова поиска от Езекиил да я обясни.

Сине човешки, не ти ли каза Израилевият дом, непокорният дом: „Какво правиш?“ Кажи им: Така казва Господ Бог: Това слово се отнася за княза в Ерусалим и за целия Израилев дом, който е между тях. Кажи: Аз съм вашето знамение; както направих аз, така ще бъде сторено и на тях: ще бъдат изселени и ще отидат в плен. Езекиил 12:9–11.

Обсадата на Ерусалим е знамение за Божия народ в последните дни.

„Всеки от древните пророци говореше по-малко за своето време, отколкото за нашето, така че тяхното пророкуване е в сила за нас. „А всичко това им се случваше за примери; и се написа за поука на нас, върху които са достигнали последните времена.“ 1 Коринтяни 10:11. „На които се откри, че не на себе си, а на нас служеха с онова, което сега ви се извести чрез ония, които ви благовестиха чрез Светия Дух, изпратен от небето; в което неща ангелите желаят да надникнат.“ 1 Петрово 1:12....“

„Библията е натрупала и събрала заедно своите съкровища за това последно поколение. Всички великите събития и тържествени действия от историята на Стария завет са се повтаряли и се повтарят в църквата в тези последни дни.“ Избрани вести, книга 3, 338, 339.

Този Същ Ден

Езекиил, в разиграната притча за „обсадата и разрушението на Ерусалим“, е знамение за Божия народ в последните дни.

И пак, в деветата година, в десетия месец, на десетия ден от месеца, Господното слово дойде към мен и каза: Сине човешки, запиши си името на деня, именно на този същия ден: вавилонският цар се опълчи против Ерусалим в този същия ден.

И изречи притча на бунтовния дом и им кажи: Тъй казва Господ Йехова: Сложи котел, сложи го, и налей също вода в него; събери в него частите му, всяка добра част, бедрото и плешката; напълни го с избрани кости. Вземи избраното от стадото и натручай също кости под него, и го остави да ври силно, и нека сварят костите му в него. Затова тъй казва Господ Йехова: Горко на кръвожадния град, на котела, чиято пияна е в него, и чиято пияна не е излязла от него! извади го къс по къс; нека жребий не падне върху него. Защото кръвта ѝ е всред нея; тя я постави върху гол връх на скала; не я изля на земята, за да я покрие с пръст; за да се надигне ярост и да се извърши отмъщение, Аз поставих кръвта ѝ върху гол връх на скала, за да не бъде покрита.

Затова тъй казва Господ Бог: Горко на кръвопролитния град! И Аз ще направя голяма клада за огъня. Натручай дърва, разпали огъня, свари месото, добре го подправи и нека костите се изгорят. После постави съда празен върху въглените му, за да се нажежи медта му и да гори, та нечистотата му да се разтопи в него и нагарът му да бъде погълнат. Той се измори от лъжи, но големият му нагар не излезе от него; нагарът му ще бъде в огъня. В твоята нечистота има безсрамие; понеже те очиствах, а ти не се очисти, няма вече да се очистиш от нечистотата си, докле не успокоя върху тебе яростта Си. Аз, Господ, изрекох това: то ще стане, и Аз ще го извърша; няма да отстъпя, нито ще пощадя, нито ще се разкая; според твоите пътища и според делата ти ще те съдят, казва Господ Бог.

И Господното слово дойде към мен и каза: Сине човешки, ето, Аз отнемам от тебе с един удар желанието на очите ти; но ти да не жалиш, нито да плачеш, и сълзите ти да не текат. Въздържай се от вопъл, не прави жалейка за мъртвия, привържи покривалото на главата си и обуй обувките си на нозете си, и не покривай устните си, и не яж хляба на човешките. И тъй, говорих на народа сутринта; а вечерта жена ми умря; и на сутринта постъпих, както ми бе заповядано. И народът ми каза: Няма ли да ни кажеш какво значат за нас тези неща, дето вършиш така?

Тогава им отговорих: Господното слово дойде към мен и каза: Говори на Израилевия дом: Така казва Господ Йехова: Ето, Аз ще оскверня Моето светилище, великолепието на вашата сила, насладата на очите ви и онова, за което жали душата ви; и синовете ви, и

дъщерите ви, които сте оставили, ще паднат от меч. И вие ще направите, както направих аз: няма да покривате устните си, нито ще ядете хляба на хората. И превръзките ви ще бъдат на главите ви, и обувките ви — на нозете ви; няма да жалеете, нито ще плачете; а ще чезнете поради беззаконията си и ще стенете един към друг. Така Езекиил ще бъде за вас знамение: според всичко, което той е направил, така ще направите и вие; и когато това се случи, ще познаете, че Аз съм Господ Йехова. Езекиил 24:1–24.

Езекиил е знамение, което обозначава началната обсада и окончателното разрушение на Йерусалим, а след това — пленяването на членовете на лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден.

„Когато Христос погледна надолу от билото на Елеон, Той видя това състояние на нещата, съществуващо във всяка църква. Предупрежденията се отправят към всички, които следват по стъпките на йерусалимския народ, който имаше тъй голяма светлина. Този народ стои пред нас като предупреждение. Отхвърляйки Божиите предупреждения в нашия ден, човешките повтарят греха на Йерусалим. Господ вижда онова, което човешкото оръдие не вижда и не ще види — изхода от всички човешки замисли в Батъл Крик. Той е извършил всичко, което един Бог би могъл да извърши. Той е проблясвал светлина пред очите на народа, за да не достигнат греховете му до границата, при която покаянието вече не може да бъде почувствано. Но чрез дълъг процес на отстъпление от праведни и справедливи принципи хората са се поставили там, където светлина и истина, правда и милост не се разпознават. Този път е станал част от самото им естество.“ Свидетелства, том 8, 68.

Двамата свидетели на Алфата и Омегата

Езекиил бе свръхестествено направен ням, и му бе известно, че когато Ерусалим падне, той отново ще може да говори и тогава ще бъде „знамение“. Липсата на оплакване от страна на Езекиил за смъртта на жена му беляза алфа-знамението в началото на обсадата, а отварянето на устата на Езекиил, когато Ерусалим падна, бе омега-знамението. Обсадата до самото унищожение е отбелязана със знамение в началото и в края. В рамките на същата илюстрация второ свидетелство за алфа- и омега-знамение е представено чрез смъртта на „насладата на очите на Езекиил“ като алфа, а смъртта на „насладата на очите“ на народа е омега-знамението на този период. Периодът от година и половина носи две свидетелства за алфа и омега. Смъртта на жената на Езекиил представляваше пленяването и потъпкването на войнството, а омега-смъртта на Ерусалим представляваше потъпкването на светилището.

И тъй, Езекиил ще ви бъде знамение: според всичко, що е сторил той, тъй ще сторите и вие; и когато това се сбъдне, ще познаете, че Аз съм Господ Йехова. А ти, сине човешки, не ще ли бъде тъй, че в деня, когато отнема от тях силата им, радостта на славата им, желанието на очите им и онова, към което се стреми душата им, синовете им и дъщерите им, тогава в същия ден оня, който е избягал, ще дойде при тебе, за да ти извести това в ушите ти? В онзи ден устата ти ще се отворят към избягалия и ти ще говориш, и не ще бъдеш вече ням; и ще им бъдеш знамение; и ще познаят, че Аз съм Господ. Езекиил 24:24–27.

Шест смърти

Смъртта на съпругата на Езекиил бележи началото на обсадата и смъртта на Ерусалим, който в пророчески смисъл е Христовата невеста, и илюстрира скоро идващия неделен закон, предшестван от период, представен чрез обсадата. Периодът на обсадата и разрушението са два различни, макар и пряко свързани, ориентирни момента. Обсадата е период от време, а разрушението е момент във времето. Разрушението е неделният закон, който е предшестван от периода на формирането на образа на звяра. Периодът на образа на звяра завършва с белега на звяра. Когато Исус посочи знамението за разрушението на Ерусалим в Матей двадесет и четири, Той също така се позова на дните на Ной.

Но както бяха Ноевите дни, така ще бъде и пришествието на Човешкия Син. Защото както в дните преди потопа ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха, до деня, когато Ной влезе в ковчега, и не узнаха, докато не дойде потоът и не ги отнесе всички; така ще бъде и пришествието на Човешкия Син. Матей 24:37–39.

В дните на Ной вратата на благодатното време бе затворена, като по този начин предобразяваше скоро настъпващия неделен закон, който също е предобразен чрез затварянето на вратата на 22 октомври 1844 г. Периодът от лагерното събрание в Ексетър, проведено на 12–17 август 1844 г., представлява пророчески период, който води до затворена врата.

В дните на Ной, Ной представляваше третия ангел, а третият ангел стигна до затворената врата на 22 октомври 1844 г. В дните на Ной, които според Исус щяха да бъдат като „идването на Човешкия Син“, трите ангела от Откровение четиринадесета глава доведоха до затворената врата. Уилям Милър представляваше вестта на първия ангел и беше предобразен чрез Енох в дните на Ной. Юда посочва вестта на Енох като паралел на вестта на Милър.

И за тях пророкува и Енох, седмият от Адам, като каза: Ето, Господ иде с десетки хиляди Свои светии, за да извърши съд над всички и да изобличи всички нечестиви между тях за всичките им нечестиви дела, които нечестиво са извършили, и за всичките им жестоки думи, които нечестиви грешници са говорили против Него. Юда 1:14, 15.

Вестта на Милър за първия ангел възвести „съда“, както бе предобразен чрез вестта на Енох. Началото на Енох е отбелязано с това, че той е „седмият от Адам“. Вестта на Милър започна и завърши с настъпването на „седемте времена“ срещу северното царство, а четиридесет и шест години по-късно третият ангел се яви на 22 октомври 1844 г., когато се изпълниха „седемте времена“ срещу южното царство. И Енох, и Милър, които бяха вестители на съдния час, започнаха с обозначаването на числото седем. Периодът, който започна с Енох, седмия, завърши със седемте дни, през които животните влязоха в ковчега, докато вратата бе свръхестествено затворена. Исус винаги онагледява края чрез началото.

Енох роди Матусал, който от своя страна роди Ламех. Ламех и Матусал представляват вестта на втория ангел, а също и вестта на среднощния вик. Среднощният вик напредна до затворената врата и по този начин е представен чрез Матусал, който умря в годината на

потопа. Ламех представляваше вестта на втория ангел, а Ламех умря пет години преди потопа. Петте години от смъртта на Ламех до смъртта на Матусал, когато вратата се затвори, предобразяваха смъртта на невестата на Езекиил, бележеща началото на периода, който доведе до смъртта на невестата на Христос, представена чрез Матусал.

Енох предобразяваше първия ангел, който пристигна през 1798 г., Ламех предобразяваше втория ангел, който пристигна на 19 април 1844 г., а Матусал предобразяваше среднощния вик от Ексетър до затворената врата на 22 октомври 1844 г., която беше предобразена от Ной. Петте години от смъртта на Ламех до смъртта на Матусал предобразяваха годината и половина от 587 г. пр. Хр. до 586 г. пр. Хр. Тези пет години от Ламех до Матусал предобразяват пет години от 1448 до 1453 г.

На 31 октомври 1448 г. Йоан Палеолог умира и неговият брат, Константин Единадесети (последният Константин), поиска разрешение да се възкачи на престола на източния Рим от ислямската турска власт. Неговото подчинение на 27 юли 1299 г. изпълни вторите сто и петдесет години от Откровение 9, изложени в десети стих. Пет години след смъртта на Йоан Палеолог неговият брат Константин Единадесети загина върху стените на Константинопол, когато Мехмед II завладя византийската империя на източния Рим. Мехмед е турската производна на Мохамед, така че смъртта на първия Мохамед през 632 г., която постави началото на първото пророчество за сто и петдесет години от Откровение 9 (намиращо се в пети стих), завърши със смъртта на последния Константин от ръцете на „Мохамед Втори“ осемстотин двадесет и една години по-късно. Пет години преди смъртта си Мохамед беше предсказал гибелта на Рим, и тя бе осъществена от турчина на име Мохамед Втори.

Константин Последният, единадесетият, загина в битката за Константинопол, като по този начин се отбелязват пет години от смъртта на брат му Йоан до неговата смърт. Тези пет години бяха предобразени от петте години от смъртта на Ламех, сина, до смъртта на Матусал, бащата, пет години по-късно, когато вратата на ковчега се затвори. Така смъртта на невестата на Езекиил бе предобразена от смъртта на Ламех, и заедно те свидетелстват за смъртта на Йоан Палеолог през 1448 година. Последвалата смърт на Матусал съответства на смъртта на Христовата невеста и разрушението на Йерусалим през 586 г. пр. Хр., и заедно те съответстват на смъртта на Константин Единадесети.

Трите свидетелства за един пророчески период, който започва и завършва със смърт, онагледяват периода на формирането на образа на звяра, който завършва с белега на звяра; и той съответства на провъзгласяването на среднощния вик в милеритската история и на формирането на образа на звяра, което завършва с белега на звяра, в нашата настояща история. Когато белегът на звяра се изпълни при скоро идващия неделен закон, пророческото „говорене“ настъпва в съгласие с това, че Езекиил можеше да „говори“ по своя собствена воля, когато Йерусалим беше разрушен.

Говорене

При неделния закон, който е предобразен от разрушаването на Йерусалим, пророческото говорене на Съединените щати е отбелязано като това на лъжепророка, който говори като

змей.

И видях друг звяр, който излизаше от земята; и имаше два рога като агнешки, а говореше като змей. Откровение 13:11.

При неделния закон Валаам удря ослицата си за трети път, и тогава ослицата проговаря.

И Господ отвори устата на ослицата, и тя каза на Валаам: Какво ти сторих, та ме би вече три пъти? А Валаам рече на ослицата: Защото ти се подигра с мене; да имаше меч в ръката ми, сега щях да те убия. И ослицата каза на Валаам: Не съм ли аз твоята ослица, на която си яздил, откакто съм твоя, до днес? Имала ли съм някога обичай да постъпвам така с тебе? А той каза: Не. Числа 22:28–30.

Лъжепророкът проговаря при неделния закон и ислямът също проговаря при неделния закон. И двамата са пророчески лъжепророци. При неделния закон проговаря „видението“ на Авакум, което се бавеше.

Защото видението е още за определеното време; но към края то ще проговори и няма да излъже; ако и да се забави, чакай го; защото непременно ще се сбъдне, няма да закъснее. Авакум 2:3.

Авакум е истинският пророк, който говори в противоположност на лъжепророците. „Видението“ на Авакум говори чрез устата на дотогава немия Езекиил, чиято уста после се отваря. Обещанието да бъде Божии уста бе дадено на Еремия.

Защо е непрестанна болката ми и раната ми — неизцелима, която отказва да оздравее? Нима ще бъдеш за мене съвсем като измамлив поток, като води, които пресъхват? Затова така казва Господ: Ако се върнеш, тогава ще те върна отново и ти ще стоиш пред Мене; и ако отделиш скъпоценното от нищожното, ще бъдеш като устата Ми; нека те се върнат при тебе, а ти не се връщай при тях. Еремия 15:18, 19.

При неделния закон деветмесечното онемяване на Захария приключи, когато той проговори и потвърди, че името на сина му трябва да бъде Йоан. Захария представяше ръководството, което не вярва на вестта на третия ангел, а Йоан представяше Илияното движение, църквата, която щеше да въведе Второто пришествие на Христос.

И Захария каза на ангела: По какво ще узная това? Защото аз съм стар човек, и жена ми е напреднала в годините си. А ангелът в отговор му рече: Аз съм Гавриил, който стоя в Божието присъствие; и съм изпратен да ти говоря и да ти възвестя тази блага вест. И ето, ти ще онемееш и няма да можеш да говориш до деня, когато това ще се изпълни, понеже не повярва на думите ми, които ще се сбъднат в определеното им време.

И народът чакаше Захария и се чудеше, че се бави толкова дълго в храма. А когато излезе, не можеше да им говори; и разбраха, че беше видял видение в храма; защото им правеше знаци и остана нем. Лука 1:18–22.

Захария беше от осмия свещенически ред.

В дните на Ирод, царя на Юдея, имаше един свещеник на име Захария, от Авиевия ред; и жена му беше от дъщерите Ааронови, а името ѝ беше Елисавета. И двамата бяха праведни пред Бога, като ходеха непорочно във всички заповеди и наредби Господни. И нямаха дете, понеже Елисавета беше неплодна; и двамата бяха вече в напреднала възраст. И стана така, че когато той изпълняваше свещеническата служба пред Бога по реда на своята смяна, по обичая на свещеническата служба, по жребий му се падна да покади, когато влезе в Господния храм. А цялото множество на народа се молеше във времето на каденето. Лука 1:5–10.

Всички пророци представят последните дни, и Захария влезе в храма, както и Езекиил. Той беше от осмия свещенически ред, отбелязвайки символа на осемте души в Ноевия ковчег, които преминаха от стария в новия свят. И той, и жена му бяха непорочни, но Захария се усъмни в думите на Гавриил. Милеритското движение започна като филаделфийци (непорочни), но през 1856 г. премина в лаодикийци. В последните дни вестта на ангела е вестта на третия ангел, а вестта на Гавриил към Захария представлява вестта на третия ангел, а също и Илияновата вест, както е представена чрез Йоан Кръстител.

И яви му се ангел Господен, застанал отдясно на кадилния олтар. И когато Захария го видя, смути се, и страх го обзе. А ангелът му рече: Не бой се, Захария, защото молитвата ти е чута; и жена ти Елисавета ще ти роди син, и ще го наречеш Йоан. И ще имаш радост и веселие; и мнозина ще се зарадват за рождението му. Защото той ще бъде велик пред Господа, и няма да пие ни вино, ни спиртно питие; и ще се изпълни със Светия Дух още от утробата на майка си. И мнозина от израилевите синове ще обърне към Господа, техния Бог. И той ще върви пред Него в духа и силата на Илия, за да обърне сърцата на бащите към децата, и непокорните към мъдростта на праведните; за да приготви за Господа народ, подготвен. А Захария каза на ангела: По какво ще позная това? защото аз съм стар човек, и жена ми е в напреднала възраст. И ангелът в отговор му рече: Аз съм Гавриил, който стоя в присъствието на Бога; и съм пратен да ти говоря и да ти възвестя тази блага вест. Лука 1:11–19.

Захария се усъмни, че вестта за Илия, който трябваше да дойде, ще се изпълни.

Ето, Аз ще ви пратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцето на бащите към децата и сърцето на децата към бащите им, да не би да дойда и поразя земята с проклятие. Малахия 4:5, 6.

Сестра Уайт, в контекста на запечатването от деветата глава на Езекиил, посочва защо ръководството на Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден е било предобразено чрез неверието на Захария.

„Онези, които не чувстват скръб поради собствения си духовен упадък, нито скърбят за греховете на другите, ще бъдат оставени без Божия печат. Господ възлага на Своите вестители, мъжете с погубващите оръжия в ръцете си: „Вървете след него през града и поразявайте; нека окоето ви не щади, нито да имате милост; избийте свършено стари и млади, и девизи, и малки деца, и жени; но не се приближавайте до никого, върху когото е белегът; и започнете от Моето светилище. Тогава започнаха от старейшините, които

бяха пред дома.“

„Тук виждаме, че църквата — Господното светилище — бе първата, която усети удара на Божия гняв. Старците, онези, на които Бог бе дал голяма светлина и които бяха стояли като пазители на духовните интереси на народа, бяха изменили на повереното им доверие. Те бяха заели становището, че не е нужно да очакваме чудеса и явното проявление на Божията сила, както в предишните дни. Времената са се променили. Тези думи укрепват тяхното неверие и те казват: Господ няма да стори добро, нито ще стори зло. Той е твърде милостив, за да посети Своя народ със съд. Така „Мир и безопасност“ е викът на мъже, които никога вече няма да издигнат гласа си като тръба, за да покажат на Божия народ престъпленията му и на Якововия дом — греховете му. Тези неми кучета, които не искаха да лаят, са онези, които усещат справедливото отмъщение на оскърбения Бог. Мъже, девизи и малки деца загиват всички заедно.“ Свидетелства, том 5, 211.

Захария се усъмни във вестта на третия ангел, която е Илияновата вест, повтаряща историята на Йоан Кръстител, както и историята на Уилям Милър.

Пет месеца

Елисавета криеше бременността си пет месеца.

А след онези дни жена му Елисавета зачена и се криеше пет месеца, като казваше: Така ми стори Господ в дните, когато се смили над мене, за да отнеме моя укор между човеците. А в шестия месец ангел Гавриил беше изпратен от Бога в един град на Галилея, наречен Назарет. Лука 1:24–26.

Захария беше от осмия ред на свещениците, което съответства на обрязването на сина му Йоан на осмия ден, когато Захария отново щеше да проговори. Той и синът му Йоан представляват осемте души, които бяха в Ноевия ковчег, които бяха скрити от смъртта, донесена от водите на потопа, за пет месеца, или сто и петдесет дни. Сто и петдесетте дни на бременността и на водите на потопа съответстват на двата периода от по пет месеца в Откровение 9.

Захария и неговият син Йоан също представят времето, когато седмата църква Лаодикия преминава към осмата църква Филадельфия. От служението на Захария по време на осмия ред до обрязването на неговия син Йоан на осмия ден се представя пророчески период, в който числото осем обозначава началото и края. В рамките на този пророчески период има петмесечен период, представляващ време на укриване.

„Говоренето“ на пророчеството посочва скоро предстоящия неделен закон; следователно Захария проговаря при неделния закон, когато синът му е запечатан, както е представено чрез действието на обрязването. В тази история, преди неделния закон, когато Захария проговаря, в края на пет месеца, в шестия месец Мария посещава Елисавета и Светият Дух помазва Елисавета, която като жена представлява помазването на Божията църква четири месеца преди скоро предстоящия неделен закон.

И в ония дни Мария стана и отиде бързо в хълмистата страна, в един град Юдов; и влезе в дома на Захария и поздрави Елисавета. И стана така, че когато Елисавета чу поздрав на Мария, младенецът подскочи в утробата ѝ; и Елисавета се изпълни със Светия Дух. И извика със силен глас и рече: Благословена си ти между жените, и благословен е плодът на твоята утроба. И откъде е това за мене, та майката на моя Господ да дойде при мене? Защото ето, щом гласът на твоя поздрав прозвуча в ушите ми, младенецът подскочи в утробата ми от радост. И блажена е повярвалата; защото ще се изпълни онова, що ѝ бе казано от Господа. Лука 1:39–45.

В края на петте месеца Елисавета говори на Мария „с висок глас“, като похвали вярата на Мария в вестта на Гавриил, която в последните дни е вестта на третия ангел. Съпругът на Елисавета, Захария, бе повярвал, но не и Мария. Мария чу вестта на Гавриил пет месеца след Захария, така че нейната вяра във вестта на третия ангел е отбелязана като идваща след разкриването на скритата вест на петте месеца. Скритата вест на петте месеца в последните дни са първите пет месеца от Откровение 9:5. Мария представлява църквата на последните дни, която приема вестта на третия ангел, включваща особено разпечатване на петте месеца непосредствено преди да дойде говоренето за скоро идващия неделен закон, приблизително четири месеца по-късно.

При ориентирите на посещението на Мария движението на първия и втория ангел, представено от Захария и Елисавета, се свързва с движението на третия ангел, представено от Мария и Йосиф. Захария представлява служител от църква, която не повярва на вестта на третия ангел, а Йосиф, дърводелецът, представлява движение, представено чрез самоиздържаща се работа. Адвентизмът завършва така, както е започнал, а той започна като движение, а не като организирана църковна структура. Движението на сто четиридесет и четирите хиляди, представено от Йосиф, Мария и Христос, е пряк родственик на милеритското движение, представено от Захария, Елисавета и Йоан, а неверието от 1863 година е представено от Захария. 1863 година представлява неверие спрямо вестите на първия и втория ангел, а движението на третия ангел представлява вярата на Мария.

„Бяха изпратени ангели да подпомогнат могъщия ангел от небето, и аз чух гласове, които сякаш звучаха навсякъде: „Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не приемете от язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните беззакония.“ Тази вест изглеждаше като прибавка към третата вест, присъединявайки се към нея, както среднощният вик се присъедини към вестта на втория ангел през 1844 година. Славата Божия почиваше върху търпеливите, чакащи светии и те безстрашно отправяха последното тържествено предупреждение, прогласявайки падението на Вавилон и призовавайки Божия народ да излезе от нея, за да избегне нейното страшно осъждение.“ Ранни писания, 277.

Съединяването на две вестии е представено чрез посещението на Мария при Елисавета, и тази точка настъпва, когато скритите пет месеца биват разкрити. Тази точка е мястото, където две пророчества се съединяват и се прогласяват заедно. Едното бе прогласено от Елисавета, а другото — от Мария. Съединяването на две вестии определя момента, когато

среднощният вик се съединява с вестта на втория ангел, и това се случи в милеритската история на лагерното събрание в Ексетър.

След като Елисавета, а след това и Мария изрекоха своите прогласявания, „Мария остана с нея около три месеца и се върна у дома си.“ Лука 1:56. Периодът от шестдесет и шест дни от Ексетър до 22 октомври 1844 г. е представен чрез тези четири месеца, които завършиха при близко предстоящия неделен закон, когато Захария проговори. Четирите месеца представят периода на прогласяването на вестта на среднощния вик, която идва след вестта за петте скрити месеца.

Двете вести в милеристката история бяха вестите на първия и втория ангел, а вестта на първия ангел бе овластена чрез изпълнението на едно времево пророчество, което започна с период от пет месеца и което беше частично скрито до десет дни преди изпълнението си на 11 август 1840 г., както е изложено от Джосая Лич. Овластяването на вестта на втория ангел беше поправянето на погрешното предсказание за 1843 г., което стана на лагерното събрание в Ексетър, както е изложено от Самюел Сноу.

Провъзгласяването на двойната вест на среднощния вик е представено като кратък период преди затварянето на вратата, което в разказа за Ной откри петмесечен период, завършил с установяването на ковчега върху планината Арарат. Периодът на провъзгласяването на среднощния вик настъпва след разпечатването на скритите пет месеца, което стана десет дни преди 11 август 1840 г., и също така настъпи след като Господ оттегли ръката Си от образите, които бе покрил върху картата от 1843 г. Десетте дни от 1 до 11 август съответстват на шестдесет и шестте дни от Ексетър до 22 октомври 1844 г., а двойното свидетелство показва, че разпечатването на скритите пет месеца, придружено от поправянето на погрешното провъзгласяване, което произведе първото разочарование, настъпва, когато Мария среща и поздравява Елисавета в шестия месец.

При неделния закон Съединените щати говорят като змей, магарето на исляма проговаря, и видението на Авакум проговаря чрез устата на Еремия, Захария и Езекиил. При неделния закон Езекиил е знамение, като по този начин представлява знамето, което се издига при неделния закон. Две от деветте препратки към думата „знамение“ в Езекиил определят „съботите“ като знамението на освещението, представящо съчетаването на Божествеността с човечеството.

Но Аз постъпих заради Своего име, за да не бъде осквернено пред езичниците, сред които бяха те, пред чиито очи им се явих, като ги изведох из Египетската земя. Затова ги изведох из Египетската земя и ги въведох в пустинята. И им дадох Моите постановления и им открих Моите съдби, които ако човек изпълнява, ще живее чрез тях.

Освен това им дадох и Моите съботи, за да бъдат знамение между Мен и тях, та да познаят, че Аз съм Господ, Който ги освещавам. Но Израилевият дом въстана против Мен в пустинята: не ходеха в повеленията Ми и презряха съдбите Ми, които, ако човек върши, ще живее чрез тях; и Моите съботи силно оскверниха; тогава казах, че ще излея яростта Си върху тях в пустинята, за да ги изтребя. Но Аз постъпих заради името Си, за

да не бъде то осквернено пред народите, пред чиито очи ги изведох. И още издигнах ръката Си към тях в пустинята, че няма да ги въведа в земята, която им бях дал, земя, където текат мляко и мед, славата на всички земи; понеже презряха съдбите Ми и не ходеха в повеленията Ми, а оскверняваха Моите съботи; защото сърцето им вървеше след идолите им. Но окото Ми ги пощади, та да не ги погубя, и не ги довърших в пустинята. А на децата им казах в пустинята: Не ходете в повеленията на бащите си, нито пазете техните съдби, нито се осквернявайте с идолите им. Аз съм Господ, вашият Бог; ходете в Моите повеления, пазете съдбите Ми и ги изпълнявайте; и освещавайте Моите съботи; и те ще бъдат знамение между Мен и вас, за да познаете, че Аз съм Господ, вашият Бог. Езекиил 20:9–20.

Езекиил представлява знамето на сто четиридесет и четирите хиляди, а знакът на Божествеността, съчетана с човечност, са Господните „съботи“. Езекиил е знакът в началото на обсадата и той е знакът при разрушението на Ерусалим, когато бива издигнат като знаме. В началото на обсадата и онези, които отказват да виждат и да чуват, които оскверняват Неговите „съботи“, са също знак.

Тогава дойдоха при мен някои от старейшините на Израил и седнаха пред мен. И словото Господне дойде към мен, казвайки: Сине човешки, тия мъже са издигнали идолите си в сърцето си и са поставили съблазънта на беззаконието си пред лицето си; да бъде ли изобщо допитван от тях? Затова им говори и им кажи: Така казва Господ Бог: Всеки човек от дома Израилев, който издига идолите си в сърцето си и поставя съблазънта на беззаконието си пред лицето си, и идва при пророка — Аз, Господ, ще отговоря на онзи, който идва, според множеството на идолите му, за да хвана дома Израилев в собственото им сърце, защото всички те са се отчуждили от Мен чрез своите идоли.

Затова кажи на Израилевия дом: Така казва Господ Иеова: Покайте се и се отвърнете от идолите си; и отвърнете лицата си от всичките си мерзости. Защото всеки от Израилевия дом, или от пришълеца, който пребивава в Израил, който се отделя от Мен, и поставя идолите си в сърцето си, и полага препънкамъка на беззаконието си пред лицето си, и дохожда при пророк, за да се допита чрез него за Мене — Аз, Господ, ще му отговоря чрез Себе Си. И ще обърна лицето Си против онзи човек, и ще го направя знамение и притча, и ще го изтребя отсред народа Си; и ще познаете, че Аз съм Господ. И ако пророкът бъде измамен, когато е говорил нещо, Аз, Господ, съм измамил онзи пророк; и ще простра ръката Си върху него, и ще го погубя отсред народа Си Израил. И те ще понесат наказанието на беззаконието си: наказанието на пророка ще бъде същото, каквото е наказанието на онзи, който се допитва до него; за да не се отклонява вече Израилевият дом от Мене, нито да се осквернява вече с всичките си престъпления; но да бъдат те Мой народ, и Аз да бъда техен Бог, казва Господ Иеова. Езекиил 14:1–11.

В Нашвил онези в лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден, които не повярваха, както Захария; които „бяха заели становището, че не е нужно да очакваме чудеса и явното проявление на Божията сила, както в предишни дни“, както е представено от 1840 до 1844 г., ще бъдат изправени пред онези извън адвентизма с въпроса защо са пропуснали

да дадат предупреждение. Те се превръщат в „знака“ на лъжливата вест за мир и безопасност, която отбелязва разделянето на мъдрите и неразумните, както е представено от двата противоположни шатъра на лагерното събрание в Ексетър. Те носят „знак“ на идолопоклонство и бунт, докато Езекиил носи истинската пророческа предупредителна вест. В края на обсадата, когато Ерусалим е разрушен, представлявайки неделния закон, знакът на бунта е белегът на звяра, а знакът на послушанието е Божият печат.

Благодатното време за адвентизма се затваря напълно при неделния закон, и там има белег на праведните и на нечестивите, които са отбелязани. Затварянето на благодатното време при скоро предстоящия неделен закон предобразява затварянето на благодатното време, когато Михаил ще се изправи, и там знаменieto за смъртта на множествата е представено чрез Гог и Магог.

И онези, които минават през земята, когато някой види човешка кост, тогава ще постави знак при нея, докле погребвачите я погребат в долината Хамон-Гог. А името на града ще бъде също Хамона. Така ще очистят земята. Езекиил 39:15, 16.

Знакът на завета е посочен в тридесет и седмата глава на Езекиил, където долината на мъртвите кости оживява и двете тояги се съединяват. Костите оживяват чрез вест, свързана с исляма, представена като четирите ветрове, като по този начин предобразяват 11 август 1840 г. Двете тояги се съединяват в една, като по този начин представят съединяването на вестта на втория ангел с вестта на среднощния вик. Костите са овластяването на първия ангел, а двете тояги са овластяването на втория ангел. След това Божият народ е Неговият избран заветен народ на последните дни, представен от Йоан като сто четиридесет и четири хиляди.

Освен това ще склуча с тях завет на мир; това ще бъде вечен завет с тях; и ще ги утвърдя, и ще ги умножа, и ще поставя светилището Си сред тях довека. И скинията Ми ще бъде с тях; да, Аз ще бъда техен Бог, и те ще бъдат Мой народ. И народите ще познаят, че Аз, Господ, освещавам Израил, когато светилището Ми бъде сред тях довека. Езекиил 37:26–28.

Съчетанието на Божественост и човечество е представено по различни начини в Божието Слово, и една илюстрация за това е, когато „крепостта на душата“, която се намира във висшето естество на човека, е свързана с крепостта на Божието светилище. Когато небесната тронна зала, която представлява Божията крепост, се съедини с крепостта на висшето естество на човека, Божият народ бива „осветен“ и Той обитава „сред тях довека“.

След тридесет и седма глава Езекиил излага тридесет и осма и тридесет и девета глава, където разглежда Гог и Магог като символи на съюза на човечеството, което се намира извън Божия избран заветен народ. В четиридесета глава заветният народ от тридесет и седма глава е представен като храм, който изпълва цялата земя. Глави тридесет и осма до четиридесета представят въздигането на Божия заветен народ в последните дни, както е представено чрез числата 38 и 40.

Ще продължим с тези неща в следващата статия.